

[Hans Hedtoft.]

Det er for mig og mit Parti ikke noget nyt Synspunkt, tværtimod.

Jeg er endvidere helt enig i den Betragtning, som Statsministeren ogsaa anførte, at det, set i et videre Perspektiv, er afgjort uheldigt — og det tror jeg allerede jeg nævnte, da vi diskuterede Slagterikonflikten —, hvis det bliver Praksis simpelt hen, at de stridende Parter i en faglig Konflikt under Forhandlingerne hos Forligsmanden opererer med den Tanke, den udtalte Tanke: Ja, det hele ender jo dog hos Lovgivningsmagten alligevel — og lader deres Afstemning og Standpunkter dirigere derefter.

Jeg skal ikke rette noget Angreb paa Arbejdsgiverforeningens Formand, men jeg kan ikke undlade den Bemærkning, at man faar det Indtryk, naar man læser Arbejdsgiverforeningens Formands Kommentarer til Arbejdsgivernes Forkastelse af Mæglingforslaget, at Formanden ligesom vil sige: Ja, vi maatte forkaste det Forslag; havde vi vedtaget det i Arbejdsgiverforeningen, hvad vilde saa de faglærte Arbejdere have tænkt om os; vi kan dog ikke præmiere Arbejdsmandenes Udholdenhed under Forligsforhandlingerne! Det er et Synspunkt, som kan fremføres, men som — hvis man skal betragte Forligsforhandlingen som saglig, som en Forhandling, hvor hver enkelt Part maa have den Opgave at hjælpe Forligsmanden med at naa et baade for begge Parter og for Samfundet forsvarligt Resultat og derefter gaa ind for Vedtagelsen af Forligsforslaget — ikke kan anlægges. Der har altsaa i alt Fald tilsyneladende efter disse Udtalelser været nogen Demonstration med i Spillet.

Jeg er ligeledes enig — det er unødvendigt at gentage det, men det er maaske alligevel rimeligt at gøre det i Betragtning af den foreliggende Situation — i den principielle Betragtning, som Statsministeren fremhævede, at Lov er Lov og Lov skal holdes. I Anledning af en Række Betragtninger i Venstreblade Landet over, vendt imod mig og mit Parti med Hensyn til vor Stillingtagen over for Lovforslaget om Slagterikonfliktens Løsning, vil jeg gerne have Lov til at sige, at det er fuldkommen urimeligt, og efter min Mening helt utilstedeligt, at man i Kommentarerne over for os antyder, at vi ved vor Stillingtagen har iadet 7 og 5 være lige eller paa noget Omraade opfordret til Ansvarsløshed, eller at vi skulde have haft noget som helst Medansvar for de beklagelige Ulovligheder, der har fundet Sted. Det er tværtimod saaledes,

at den Arbejdernes Solidaritetsmoral, som jeg gentagne Gange har talt om, er en social Realitet, som er kommet til Udtryk; den føler vi det jo som vor Opgave at sublimere til at være en altomfattende Samfundsmoral, gennem vort Arbejde, gennem vor Stilling, gennem vor praktiske politiske og faglige Gerning paa Lovens Grund.

Men Forudsætningen for, at der kan komme den Ro og Orden i det økonomiske Liv, som den højtærede Statsminister i Forelæggelsestalen paakaldte, og Forudsætningen for, at der kan komme Medarbejdervilje fra Arbejdernes Side paa disse Omraader — et Ønske, som vi deler med den højtærede Statsminister — det er, at der sidder en Regering, som *forstaar* danske Arbejdere og danske Arbejders Indstilling. Det er efter min Mening den dybeste Forklaring paa, at vi fortsat har denne dirrende Uro i Øjeblikkets Danmark, at det ikke er Tilfældet. Skal vi — og det er jo antydnet — i Gang med en Undersøgelse i en Kommission af Arbejdsproblemet, fordi vi erkender, at den nuværende Tingenes Tilstand er uheldig; skal vi i Gang med dette, saa er det efter vor Mening nødvendigt — og det har vi fremhævet, men det er desværre fra alle Sider hidtil blevet afvist —, saa er det nødvendigt, at Arbejdere og Funktionærer her i Danmark faar øget Indflydelse paa det økonomiske Liv, saa er det nødvendigt, at man her i Danmark, paa samme Maade som det sker hele Europa over, simpelt hen betræder den Vej: at gøre Arbejdere og Funktionærer medinteresserede i de enkelte Virksomheder. Naar i Dag Arbejderne er i Strejke eller lockoutede, og der afsiges en Løskendelse — og nu følger vi altsaa den Fremgangsmaade i dette Tilfælde, at man ophører denne Kendelse til Lov — ja, saa staar Arbejderne der, utilfredse er de, for de har ikke Anelse skabt om, hvorvidt den Løn, de nu faar udbetalt — og som er fastsat enten af Forligsmanden eller ved tvungen Voldgift eller er tilkæmpet gennem en faglig Konflikt — staar i noget som helst rimeligt Forhold til den Afkastningsevne, det paagældende Erhverv har, som de arbejder i.

Det skulde den høje Regering og den højtærede Statsminister lægge Mærke til, naar man — hvad jeg godt forstaar, og hvad jeg deler Ønsket om — paakalder Arbejdsviljen. Her er en af de Ting, der maa tages Stilling til, og tages positiv Stilling til, at alle Arbejds- og Lønforhandlinger fremtidig bliver baseret paa et virkeligt Kendskab til Virksomhedernes Evne til at betale Løn. Det vilde skabe helt andre Forudsætninger, end der findes i Dag, for at kunne